

A rozsdafarkú

Egyszer minden ember életében eljön az a pillanat, amikor valakin, valamin segítenie kell. Ilyenkor az az érzés tudatosul bennünk, hogy csak ránk számíthatnak, mi vagyunk a jótevőjük, a „megmentőjük”.

Velem is ez történt tíz éves koromban, egy szép őszi napon. Kint játszottunk a húgommal a kertben, aki egyszer csak felkiáltott:

- Nézd! Ott egy rozsdafarkú.

Amikor megpillantottam a kismadarat, arra gondoltam, milyen jó lenne elkapni és saját madaramként tartani, egy kalitkában. Persze egyből rájöttem, hogy ez lehetetlen. Mégis mikor közeledtem a madár felé, nem repült el. Lehajoltam hozzá, és óvatosan felvettem a tenyerembe. Láttam rajta, hogy nagyon fél. Rémülten csipogott, kis teste megállás nélkül remegett. Így egészen másképp tekintettem rá. Erőtlenül verdesett a szárnyaival, nem tudott elrepülni. Számomra már nem „zsákmány” volt, hanem egy szerencsétlen kis teremtés.

Kerítettem neki egy kalitkát, és gyöngéden beletettem. Levelekből és különböző fűfélékből kis fészket építettem neki. Tálkákba friss vizet és magokat raktam. Aztán leültem a föbe a kalitka mellé és figyeltem. Kis idő elteltével felfedezte a vízestálat. Imbolyogva állt meg a szélén, és lassan inni kezdett. Ekkor vettem észre, hogy a csőréből folyik a vér. Szívszorító érzés volt. Belegondoltam, hogy milyen önző is vagyok én.

Felidéztem azt a percet, amikor megláttam a rozsdafarkút. Mennyire magaménak akartam. Azt kívántam, bárcsak örökre rács mögött láthatnám, hogy mindig az enyém legyen! Most, ahogy ránéztem, tekintete olyan szomorú és lemondó volt. Szemeimet könny futotta el. Nem éreztem semmi büszkeséget, pedig most az enyém volt. Ezt akartam, mégis szégyelltem magam. Egy rab madár, akit én juttattam fogságba. De talán még jóvátehetem. Kinyitottam a kalitka ajtaját, finoman a tenyerembe vettem a madárkát, majd feszülten vártam, hogy mi fog történni.

Reménykedtem benne, hogy elrepül, de sajnos már késő volt. Vett még egy utolsó lélegzetet, majd teste végleg elernyed. Tartottam a kezemben, nem tudtam megmozdulni. Csak percekkel később fogtam fel, hogy vége. Nem tudtam rajta segíteni.

Sövegjártó Blanka (12.c)

*Mindszenty József Általános Iskola, Gimnázium és Kollégium
Zalaegerszeg*